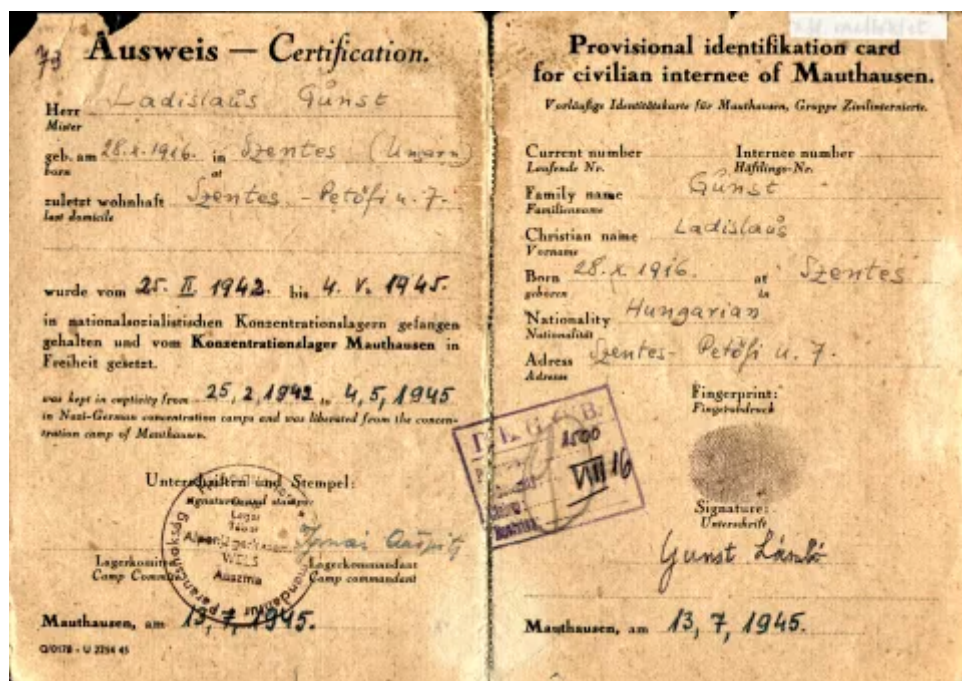

Galla László

Ez egy dokumentum, amit Mauthausenben kaptam, igazolásul, hogy ebben a táborban voltam a háború alatt. A dokumentumot 1945-ben állították ki júliusban, Mauthausenben. 1942 elejétől folyamatosan munkaszolgálatos voltam. Egy rendkívül kellemetlen századparancsnokunk volt, de a beosztottai velünk sokkal együtt érzőbben viselkedtek. Semennyien nem haltak meg a századból. A munkásszázad nagyon ilyen mozgó volt. Végigjártuk a Dunántúlt. Voltunk mi Adán, Baján, Baján ért bennünket az 1945. október 15-e, amikor a Szálasi hatalomátvétel volt [lásd: nyilas hatalomátvétel]. Egészen addig voltam munkaszolgálatos 1944-ben, amíg Hegyeshalomnál át nem adtak a németeknek, de nem munkaszolgálatosként, hanem deportáltként. Aztán lehoztak egy kis ausztriai kerülővel Harkára, aztán később Mauthausenba, ahol összesen talán két hetet voltunk. Harkán tankcsapdákat ástunk a határon, hogyha majd jönnek az oroszok, akkor a tankjaik abba beleesnek. Közel öt hónapot voltam ott. 1945. március 28-án vittek el Harkáról. Günskirchenben szabadultam fel 1945 májusában. Aztán bekerültünk Welsbe, és a Nemzetközi Vöröskereszt különböző rádiókon keresztül sugározta a neveket, hogy kik vannak ott. Szentesen valakik hallgatták ezt a rádiót, és lélekszakadva jöttek el anyámhoz mondani, hogy hallották az én nevemet és élek. Rögtön bementünk Welsbe, ahol összeszedtek bennünket, és egy gyűjtőtáborba kerültünk. Itt valahogyan egyszer csak orosz felügyelet alá kerültünk, és állandóan terjengtek a hírek, hogy most már megyünk haza. Volt ott egy Hiller nevű úr, aki agitált, hogy ne haza menjünk, hanem Izraelbe vagy más nyugati országba. Engem érdekelt, hogy mi van otthon, mi van anyámmal, mi van apámmal, úgyhogy nem is gondolkoztam ilyesmin. Lehetőségem augusztus közepén volt, rögtön hazamentem, jórészt gyalog. Mint kiderült, ez a hely, ahol anyám deportálva volt, meg Harka, ahol én voltam, 40 kilométerre volt egymástól, csak fogalmunk se volt egyikünknek a másikáról.